

Solnce je zašlo za gore. Nad polje in vasi pada komaj vidno tiha noč. Iz cerkvenih lin se oglasi zvon, znaneč vernikom „Zdrava Marija!“ Čarobno odmevajo njegovi glasovi po širni dolini. Kmet na polju spet ponizno sname pokrivalo z glave in povzdigne k nebu svojo gorečo molitev, da pozdravi nebes Kraljico.

Od nekje se oglasa kravji zvonec, znaneč, da se vrača živina s pašnikov domov. Pastirji pa glasno ukajo in pojó. Njih petju se še pridruži petje veselih ženjic, ki se po trdem delu vračajo k večerji . . .

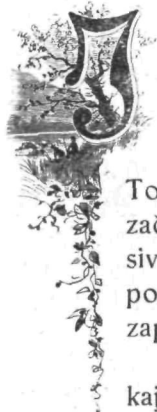
* * *

Pa dolgost življenja našega je kratka — in še enkrat zadoni z zvonika zvon, a tedaj toli milo, toli žalostno, znaneč, da je preminul „Adamovi sin“. Zopet je eden rešen vsakdanjih težav in nadlog, rešen zemeljskih spon. Ob mrtvaškem odru jokajo sorodniki in znanci, naštevajoč dobre lastnosti umrlega. Duša njegova pa je odplavala proti nebu pred prestol Vsemogočnega, ki sodi vsakogar, kakor je zaslužil . . .

Al. Andrejev.

Dvojna sodba.

esen je že jemala slovo in mrzel veter je bril čez travnike, njive in gozdove. Kmet je bril nasejal ozimino, katera je veselo klila iz zemlje in se začetkoma le malo menila za burjo in mraz. Toda poslednji je pritiskal vedno huje in huje in tudi ozimini je začelo postajati mrzlo. Nekega dne pa je mraz odjenjal, a izpod sivoprepreženega neba so začele padati bele capice, najprej prav poredkoma, zatem pa gosteje in gosteje. Bile so snežinke, ki so zapadle tako visoko, da so temeljito pokrile zeleno ozimino.

Kako je ta zdihovala pod snežno odejo in kako je ječala, kajti jezila jo je temna ječa. „Oh, nesrečni sneg“, tarnala je, „kako si hudoben! Prikrivaš nam zlato solnce in modro nebo.“

Toda sneg je molčal in od dne do dne ga je več zapadlo. Ozimina se je udala nemili usodi, kakršna se ji je dozdevala, in prebila vso zimo pod neprijetno odejo, dokler ni prišla pomlad. Solnce je jelo ogrevati zimsko prirodu in ko je prisopihal na pomoč še celo topli jug, moral se je umakniti sneg. V slovo je slišal same neljube besede, a zopet je molčal.

Prišel pa je na polje kmetič in si ogledal prezimelo žito, ki se je začelo stegovati in si ravnati prej tako hudo obtežene ude. Radosti se mu je svetilo oko in prisrčno se je zahvalil ljubemu Bogu za obili blagoslov. Rekel je pa tudi: „Oh, da smo le imeli letos toliko snega! Mraz je bil to zimo neizrečeno hud in pomoril bi mi bil vse žito, ako bi je ne bil varoval in grel obili sneg.“

Silvester.

